

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο πρίγκιπας αναστάναζε, σφάγγισε ένα δάχτυλό μου είνε δι σου άμέτρωσα μεγάλο μέρος της ζωής μου για να κατορθώσω να σε κρατήσω περισσότερο μαζί μας. Άλλά κι αν φεύγεις, άγαπητό μου παιδί, όπως με ένομιλάεις συχνά, γρήγορα θα βρω τη στοράτα του τάφου...»

Αυτή τη στιγμή άκούστηκε ο ήχος της συγκρούσε χαμπάνας, που βύτηρε από δώδεκα κανονικά χτυπήματα, άδίστηκε μελωδικά πάνω άπ την άτάραχη παραλία.

—Νά μά μέρα που φεύγει και μά άλλη ποιήγεται, είνε ο Κεράλ μ' εύλάβεια, κυριευμένος άπ την ύποβλητική πόηση της ώρας.

«Έπειτα σηκωσε τα μάτια του στον ούρανο, γυρνώντας κάτω στο σκοτεινό του δώλο. Την ίδια στιγμή μά κραυγή άγωνίας ξεέφυγε άπ τά στήθη του.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ο πρίγκιπας.
—Τό άστρο... τό άστρο της Σιμωνής... δέν τό βλέπω, ψιθύρισε ο νέος. Έχει χαθεί ξανά...

Κι έβειξε στον πρίγκιπα τό σημείο, όπου βρισκόταν άλλοτε τό άστέρι της Σιμωνής, όπως τό είχε ένομιλάσει.

—Γιατί παραξενεύεσαι; του είνε ο πρίγκιπας.

Πέρασαν άρκετοί μήνες... Ο πατέρας της τώλμησε μά μέρα να την ρωτήσει τι άπεφάσισε για τό γάμο της.

—Σε παραλάω, πατέρα μου, λίγο άκόμη, περίμενε λίγο άκόμη, του άπάντησε.
«Ο καιρός τών μενεξέδων ξαναήρθε και τό παιδί με τό μπουκέτο ήθελε πάλι...»

Η Κλαίρη ήταν εύτυχημένη... Η εύτυχία της αυτή δέν βεβαίως πολύ, γιατί έξαιρνα τό παιδί έφαγε πεινά να έρχεται. Και όμως ο μενεξέδες άνθίζουν άκόμη στους χήρους... Τι συνέβαινε τώρα; Πώς έτσι άπότομο ο άγνωστος θάναστικός της έφαγε να την σεπάτεια; Γιατί;

Η Κλαίρη περίμενε, έλιζε... Άδικα όμως... Τό παιδί με τούς μενεξέδες δέν ξαναγαίνανε πεινά...

Ένα βράδυ, κάποιος επισκέπτης στο σαλόνι τών Μπελιέρ, είνε έξαιρνα:

—Έξοριτε, ότι ο Ζάν Βαρντιέ πέθανε;
—Πέθανε, είνε η κυρία Μπελιέρ. Τόσο νέος! Ά! τό καϊμένιο τό παιδί!

—Είχε πολύ λεπτή κράση, είνε ο έπισκέπτης. Άλλά φαίνεται ότι είχε και κάποια μυστική λίση... Έναν κρυφόν έρωτα... Έτσι τού λάγιστον μου είνε κάποιος γνωστός του...
—Πέθανε! είνε ο κυριος Μπελιέρ. Και δέν με εδοποίησαν; Γιατί!...

Η Κλαίρη δέν άκουσε την άπάντησή του έπισκέπτη. Τά αυτιά της άρχισαν να βουίζουν, και ένα σύννεφο μαύρο άπλώθηκε μπροστά στα μάτια της, σαν να της είχε πέι έκείνη τη στιγμή:

—Κλαίρη, δέν τό κατάλαβε άκόμη; Μάθε το, λοιπόν!... Ο Ζάν που πέθανε ήταν αυτός που σου έστειλε τούς μενεξέδες, και πέθανε για την άγάπη σου...
Και άμέσως σωοίστηκε κάτω λιπόθυμη.

Στην πύ έρημη γωνιά του νεκροταφείου, βρισκόταν ένα φτωχικό μνήμα. Έπάνω στο σταυρό του είνε χαραγμένο αυτό τό άνοιμα μόνο:

«ZAN BARTIE»

Κάθε άνοιξη και κάθε ριθινότορο τό μνήμα αυτό είνε γεμάτο μενεξέδες και κάθε βράδυ μά νέα γυναικά ντυμένη δόλιαμια σαν χήρα, πηγαίνει έκει και μένει πολλή ώρα προσευχόμενη... Είνε η Κλαίρη Μπελιέρ... Άλλοίμονο!... Πολύ άργά κατάλαβε πόως της έστειλε τούς μενεξέδες... Τώρα μόνο θυμάται ότι τά μάτια του Ζάν την κούτασαν πολλές φορές με μά έγκαρσι άλλοιώτικη και πως κάποτε τόν είχαν άντιληφθεί να την παρακολουθή στο δάσος... Άλλά μόλις είδε πως τόν άντιληφθεί, ξεφάνιστηκε... Τώρα τα νιώθει όλα... Φτωχή Κλαίρη!... Είδη μά μέρα και τό παιδί που της έφερε τό άνθη και τώρα πεινά που δέν έδωσε έξείνος, της όμολόγησε την άλήθεια! Νά, της είνε ότι ο Ζάν Βαρντιέ της έστειλε τούς μενεξέδες!... Και τώρα η Κλαίρη τόν άγαπά, τόν λατρεύει, άν και είνε νεκρός...

Έτσι κανείς δέν μπορεί να κατάλαβε στην πόλη, γιατί η δεσποινίς Κλαίρη Μπελιέρ, η πλουσία και όμορφη κληρονόμος, δέν θέλει να παντρευτεί και πηγαίνει τόσο συχνά στο νεκροταφείο... Είνε ένα μυστικό που τό ξέρουν μόνο οι μενεξέδες, που άνθίζουν έκει...

κηφ. Δέν ξερείς πως όταν γένεται άπ τη ζωή ένα πλάσμα άγνό και καθαρό, ο Θεός σβίνει ένα άστέρι άπ τόν ουρανό;

Δέν άντίλλαξαν πεινά ούτε λέξι. Άργά και θλιβερά διεψήθησαν προς τό σπίτι, όπου ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος ήπόρσαν να κοιμηθούν.

Γεμάτοι άγονία, τρώμο και δεισιδαιμονία, παρακαλούσαν να φέξει γρήγορα, γιατί μονάχα τό φως της ήμέρας θα τούς πληροφορούσε χέρια του σφιχτήσαν σιωπηλά και τά μάτια τους καρφόθηκαν μ' άγωνία στο κλειστό παράθυρο της Σιμωνής.

Άστόσο η μέρα άνάτειλε όμοια μ' όλες τις άλλες, σκεπάζοντας τη θάλασσα με τό χρομάκι του ήλιου της και βάγοντας με πορφύρο χρομία τις πλαγιές τών βουνών.

Ο Κεράλ κι ο πρίγκιπας σταντήθηκαν πάλι στον κήπο, τόν ήγρό άπ τη δροσιά που έπερε άπάνω στα φύλλα. Τά τρεμμένα χέρια τους σφιχτήσαν σιωπηλά και τά μάτια τους καρφόθηκαν μ' άγωνία στο κλειστό παράθυρο της Σιμωνής.

Έξαιρνα τό παραθύρο άνοιχτήσαν, μά χαριτωμένη μορφή φάνηκε στο άνοιγμά τους και μά καθαρή φωνή τούς χαϊρέτησε:

—Καλήμέρα, πατέρα! Καλήμέρα, Κάρολε! Βρισκόμα άκόμη έδώ, δέν έφυγα!

—Τι τρέλλοι που είμαστε! είνε σικά ο πρίγκιπας. Προδώσαμε τούς φόβους μας και τις ανησυχίες μας... Η Σιμωνή μάς άκούσε κι έχει κατάλαβε τούς φόβους μας.

—Δέν παύει! άποκρίθηκε ο Κάρολος ήσυχα. Φτάνει ότι τ' άγαπημένο μας άστέρι δέν έδωσε άκόμη...

Η Σιμωνή κατέβηκε, όπως πάντα, χαρούμενη στην άδισια του φαγητού. Τό πρόσωπό της άστράφτε. Τά χαριστήρια της είχαν μά έγκαρσι χαράς που την είχε ξεπαστικιά ζοφιοήσει.

Όταν τελείωσαν τό φαγητό, η Σιμωνή σηκώθηκε άπ τό τραπέζι κι άνοιμπώντας στο στήθος του μνηστήρος της, του είνε:

—Φίλε μου, κούταξε έξω τί ώραία είνε η θάλασσα!... Κάθε μέρα γίνομαι και πιο άδύνατη. Γι' αυτό έννοο να μην άρρωσω άχρησιμότητα τις τελευταίες μου δυνάμεις. Θέλω να ζώνω με μαζύ ένα θάλασσινο περίπαιτο!...

Ο Κεράλ δέχτηκε με χαρά την πρόταση της λέγοντας:

—Δέχομαι εύχαρίστως. Αυτό, άγάπη μου, δείχνει πως έχεις όρεξι, πως είσαι καλύτερα. Την ίδια στιγμή η Σιμωνή ήξεψε κι έξαιρνα γρήγορα-γρήγορα τό παντήλι της για να μην ίδη ο Κάρολος την κόωση και ήδα τό αίματος που τό λέρωσε.

Όταν έφτασαν στην άγοργιάλιά κι ο ναύτης άρχισε να διορθώνη τά πανιά, η Σιμωνή στρίχτηκε έλαφρά στον ώμο του μνηστήρος της και του είνε:

—Δέν προσκάλεσα μαζύ μας και τη Ζερμαίν. Και ξερείς γιατί;
—Όχι, Σιμωνή, ψιθύρισε εκείνος συγχωρημένος. Άπό που θέλεις να τό ξέρω; Άλλοτε μήπως δέν είσαι ελεύθερη να κάνεις ότι θέλεις;

Η νέα κόνησε τό κεφάλι της και άρού πήρε τό δεξι χέρι του Καρόλου μέσα στα δικά της, συνέχισε:

—Φίλε μου, για να σου μιλώ έτσι, έξω τό λόγο μου. Θέλω να μ' άκούσης;

—Μήπως δέν σ' άκούω πάντοτε, Σιμωνή;

—Έχεις δίκιο, είνε η κόρη χαμογελώντας. Κάρολε, είσαι καλύτερος σάν παιδί. Άκουσε με λοιπόν, χωρίς να με διακόνης. Ξέρεις τι έκανε η Ζερμαίν; Όχι, βέβαια. Άπό που να τό μάθαινε άλλοτε; Η καϊμένη μου η Ξαδέλφη δέν λεί τίποτε ποτέ... Ομά σου τό πιο λοιπόν έγω, για να μ' άκούσης έναν να την κρίνεις...

Σιμωνή! της είνε ο Κεράλ με τρυφερή έπιλήξι. Γιατί μου μιλάς διαρκώς για τη δεσποινίδα ντε Μελ; Δέν σου φαίνεται ότι από χτες τό βράδε άλλαξαν πολύ τά πράγματα;

Η νέα προσήλωσε άπάνω του τά έγκαρστικά μάτια της και είνε:

—Νάι. Χτες τό βράδε μίλησαμε και ξεγηθήκαμε καθαρά. Μ' έκαμε τόσο εύτυχημένη, Κάρολε!... Μά άκούσε με όστόσο. Έρχομαι να μιλήσουμε για σπουδαία ζητήματα κι έπανάχομαι στο θέμα μου...

—Κούταξε έξω τί ώραία είνε η θάλασσα!...